

Overweging 1e zondag veertigdagentijd

Thema: Beproefd!

Lezingen: Deuteronomium 26,4-10 en Lucas 4,1-13

Zondag 10 maart 2019

Annelies Rosier, pastoraal werkster

Ooit ben ik met een groep jongeren op een internationale bijeenkomst geweest. Het was een vakantie georganiseerd door missionarissen, mannen en vrouwen.

Een onderdeel van het programma was een woestijndag. Dan zochten we een stille plek op in de natuur en waren een paar uur op onszelf.

Ik weet nog dat ik dat niet zo fijn vond. Het overgeleverd zijn aan jezelf en alleen het gesprek met jezelf aangaan, en met God, maar dat laatste lukte me niet zozeer. Veel stilte, veel tijd om na te denken.

Er was ook de mogelijkheid om aan het eind van de dag een gesprek met een pater aan te gaan, een soort van biecht. Ik had daar niet zo 'n behoefte aan. Wist niet wat ik dan had moeten zeggen.

De veertigdagentijd is begonnen. Ook een beetje een woestijntijd.

De carnaval ligt nog maar net achter ons. Een feest van gek doen, van even iemand anders mogen zijn. We zetten maskers op en spelen toneel. We steken de draak met anderen en met onszelf, we maken grappen en nemen mensen op de korrel.

En dan is er Aswoensdag, we zijn getekend met het askruisje, om ons te herinneren aan het feit dat we van stof zijn, dat we sterfelijk zijn.

Die overweging is niet bedoeld om ons klein te maken, maar wel om stil te staan bij wat het betekent om mens te zijn. Een mens uit één stuk.

In de veertigdagentijd mogen we ons masker afzetten en ontdekken wie de mens is achter dat masker.

Jezus trekt zich vandaag terug in de woestijn. De woestijn staat symbool voor leegte, eenzaamheid, voor op jezelf teruggeworpen worden.

Iedereen kent zulke woestijntijden in zijn leven.

Als we getroffen worden door ziekte, of de dood van geliefden, of als we onze baan verliezen. Van het ene op het andere moment kunnen we in de woestijn van het leven terechtkomen. Daar kiezen we meestal niet zelf voor. Wel kunnen we kiezen hoé we er mee omgaan.

In de woestijn van het leven komen allerlei vragen op en gaan we op zoek naar antwoorden.

Wie ben ik eigenlijk? Voor wie ben ik? Waar is God? Is er een god?. Ik voel me klein, wat betekenen ik? Wat is nu belangrijk in mijn leven? Waar put ik uit? Hoe houden we zo'n woestijnperiode uit? Als we zulke vragen

niet kunnen negeren, als de vanzelfsprekendheid van ons leven onder druk staat.....?

In de woestijn kun je de duivel tegenkomen. Het zijn de stemmen in onszelf die onrust veroorzaken. De duivel is letterlijk een tweedrachtzaaier.

Iemand die ons evenwicht verstoort.

We worden gedwongen te kiezen.

De duivel stelt Jezus op de proef.

Hij zegt tegen Jezus: als jij de Zoon van God bent, spring dan naar beneden, God zal je toch redden. Jezus antwoordt: je zult God niet op de proef stellen.

Hoe staan wij in ons geloof? Wie is God voor ons? Geloven wij omdat we God nodig hebben? De duivel zou zeggen: waar is die God van jou, nu je alleen bent met je verdriet, nu je zo ziek bent? Kan jouw God je niet genezen, wat heeft jouw bidden voor zin. Er is geen God. Dat zegt de duivel.

Jezus zegt: God is er niet om mijn eigen verantwoordelijkheid af te nemen. God is er niet om mij te behoeden voor verdriet en tegenslag. God is niet almachtig. Hij heeft ons nodig. Wij zijn wel degelijk verantwoordelijk, voor de keuzes die wij maken, maar ook voor elkaar. Wij zijn de hoeders van elkaar.

Een woestijn is niet alleen maar negatief. Juist daar kunnen we de levensbron in onszelf ontdekken. De oase. De woestijn is ook de plek waar we door de pijn van het leven door heengaan en als nieuwe mensen uit tevoorschijn komen.

Zo was er een man, zijn hele leven was werk belangrijk voor hem. Hij werkte zo hard, dat zijn gezin er onder leed. Nooit thuis, veel op reis. Totdat het mis ging, hij kreeg een zware hartaanval, kwam in het ziekenhuis. Een lange revalidatie volgde. De man ontdekte andere waarden in het leven. Hij zegde zijn baan op en ging iets totaal anders doen. Achteraf zegt hij: mijn hele leven stond op zijn kop, alles waar ik in geloofde, wankelde. Toch is deze periode ook een zegen geweest. Ik zie nu wat écht belangrijk is in mijn leven, ik kan meer relativëren. Ik ben een rijker mens geworden. Ik voel me sterker. Maar dat gaat niet zonder strijd!

'Waarom', vroeg iemand aan een joodse rabbi, 'Waarom laat God zo weinig van zich horen?'

En de rabbi zei: *'Omdat je dan kunt gaan denken dat God wel doet wat wij zouden moeten doen. Je moet leven'* - zei de rabbi - *'alsof God niet bestaat. Als er geholpen moet worden, moet je maar denken dat jij de enige bent in heel de wereld. Jij moet helpen, en niemand anders. Het is jouw verantwoordelijkheid, en niet die van anderen, niet die van de leiding, niet die van God...'*